

Mænd, der have med en saadan Indtægtsansættelse at gjøre, have fuldt op at bestille med, hvad den høitærede Finanzminister nævnedes, nemlig at sørge for sig selv og deres egne Forretninger. Det forekommer mig at være ikke alene ubilligt, men endog, meget uretfærdigt, naar man forlanger, at en Mand, der sidder i en noget tarvelig Stilling — og det er Tilfældet paa mange Steder —, og som i et halvt Aarstid af og til skal have sin Tid optagen med saadanne extraordinære Forretninger, ikke skal have Afgang til, om han vil det, at faae noget Vederlag derfor. Man maa her i dette Tilfælde ikke glemme, at det ikke gaaer an at betragte denne Indtægtsansættelse som en almindelig communal Forretning. Denne Betragtning kan til Nød fastholdes under Contingentsystemet, hvor det kun gjælder om at fordele Skattebeløbet saa ligeligt som muligt mellem Communens enkelte Beboere, men den holder ikke Stil ligeoverfor Procentsystemet, idet det der, saa at sige, hovedsagelig kommer an paa at trække hvert enkelt Individ's Skatteindtægt frem i Forhold til samtlige øvrige Statsborgeres Skatteindtægt, der vil sige: man paalægger Communalbestyrelserne at optræde som Skyldszettere paa Statens Vegne og ligeoverfor Staten. — Den ærede Finanzminister talte om, at man ikke maatte alene „maale“ Arbeidet, som bliver tildeelt Egningskommisssatrerne. Jeg antager, at det var Meningen, at man ogsaa tillige skulde veie det, som man siger, men jeg formaaer ikke at see rettere, end at, hvad enten man maaler og veier Arbeidet for sig eller maaler og veier det under Cet, bliver Resultatet dog dette, at den overveiende Deel af Arbeidet falder paa Sogneforstanderskaberne. Den ærede Finanzminister siger, at Forarbejder have de jo. Det er ganske rigtigt, hvad Mandtalskisterne angaaer; men naar man saa skal gaae videre, veed man, at Grunden, hvorfor man ønsker Procentsystemet indført, er, for at Lovens Regler om Udskrivning af Indkomsskat kunne blive bogtavelig udførte rundt omkring i Landet, og man veed tillige, at den hidtilværende Egning — det vil sige: Forarbejderne — er en Egning efter den i Communen brugelige Egningsmaade, nemlig paa Indtægt,

Formue og Leilighed i Forening. Jeg troer derfor ikke, at man bør støtte sig for meget paa den Betragtning, at der haves Forarbejder. Naar den høitærede Finanzminister siger, at man vilde berøve ham Midlerne til at gennemføre Loven ved at vedtage dette Underændringsforslag, saa gjør det mig vndt, at jeg ikke kan see Andet, end at 62 Rd. for hver Skattecommune blot til Skattekommisssatrerne for at eftersee og eventuelt omdanne de Arbejder, som Communalbestyrelsen har gjort, maae siges at være et vel stort Vederlag. Dette vil, efter min Mening, absolut vise sig at være Tilfældet. Paa den anden Side troer jeg at turde fastholde, at den Betragtning, som den ærede Ordfører omtalte, nemlig at der slet ikke var Noget vundet for Skattekommisssatrerne derved, at de communale Bestyrelser fik et Vederlag, ikke holder Stil. Der vil efter mit Skøn, naar man tager en enkelt Commune og tænker sig en enkelt Mand, der som Formand eller som særlig Befittet leder Egningen, medens han paa samme Tid har nok at gjøre med sine egne Forretninger, være en stor Forffjel, enten man paalægger denne Mand en ikke ringe Byrde, som han skal udføre uden Betaling, og som han derfor er nødsaget til — jeg kunde næsten fristes til at bruge det Udtryk — at gjøre saa skjodesløst som muligt, for at slippe derfra i saa kort Tid som muligt, eller man giver ham et saadant Vederlag, at han, om behøves, kan lete en Mand for sig til at udføre hans private Forretninger, medens han selv udfører det offentlige Hverv. Det er derfor, jeg paastaar, at der ved den af mig foreslaaede Bestemmelse vilde indtræde en saa betydelig Lettelse for Skattekommisssatrerne, at dette Punkt nok fortjener at blive taget væsentligt med i Betragtning. — Jeg vil forørigt med Hensyn til det foreliggende Lovforslag sige, at jeg ikke troer paa, at de Regler, som indeholdes deri, vilde være i den Grad heldige, som ikke faa af Thingets Medlemmer antage. Desuagtet kunde jeg meget ønske, at Loven maatte blive prøvet for en Tid. Jeg kunde ønske det af den Grund, at jeg ikke troer, at vi, som den ærede Ordfører udtrykte det, ville komme til No i den Slags Forhold, forinden Procentsystemet